

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 19/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť H. B., K., zastúpenej advokátkou JUDr. A. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 344/2009 a jeho rozsudkom z 10. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť H. B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala

porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 344/2009 a jeho rozsudkom z 10. júna 2010 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, prvostupňového rozsudku a rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 19. júna 2003 Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) proti „*žalovaným I. P., s. r. o., so sídlom v B...*“, a ďalším žalovaným v 2. až 10. rade domáhala, aby súd určil, že „*je nájomkyňou bytu č. 20 na 4 poschodí nehnuteľnosti – slobodárne... pozostávajúcej z jednej miestnosti s príslušenstvom nachádzajúcom sa v K. na M., ku ktorému bytu nájom trvá a uloženie povinnosti umožniť žalobkyni užívanie bytu č. 20...*“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 10. 11. 2008, sp. zn. 24 C/25/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn. 2 Co/344/2009 bol môj návrh o určenie nájomného vzťahu zamietnutý...“

Predmetom konania bolo určenie nájomného vzťahu k bytu, z ktorého som bola bez právneho titulu v neskorých nočných hodinách (až do nadržána) násilím vystávaná, spoločne s ostatnými obyvateľmi, domu M., K.. Po tomto vlastník domu začal vykonávať stavebné úpravy, ktoré mu boli zo strany stavebného úradu zakázané príslušným rozhodnutím, napriek, čomu v dome vytvoril nové byty s novým dispozičným riešením a tieto odpredal, ktoré byty pre uvedenú prekážku neboli do skončenia tohto konania skolaudované a ani zapísané v katastri nehnuteľnosti. Z obyvateľov domu (žalobcov) sa prevažne stali bezdomovci...

Porušovateľ moju žalobu zamietol z dôvodu § 680 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že predmet sporu neexistuje, pretože bol zničený a súčasne z dôvodu, že som sa nedomáhala neplatnosti výpovede z nájmu, ktorá mi bola doručená pred násilným vypratáním...

Mám za to, že vec bola rozhodnutá arbitrárne a porušovateľ bez opory v zákone a v rozpore s vykonaným dokazovaním porušil moje práva, a to podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom...“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom:

„Základné práva sťažovateľa zaručené podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy..., čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 6 ods. 1... dohovoru... na spravodlivé a verejné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom, boli rozsudkom Krajského súdu..., zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn. 2 Co/344/2009, porušené.

Ústavný súd... zrušuje, rozsudok Krajského súdu... zo dňa 10. 06. 2010, sp. zn. 2 Co/344/2009 a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd... zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd... priznáva sťažovateľov finančné zadosťučinenie vo výške 333 €.

Porušovateľ je povinný, nahradiť sťažovateľovi trovy konania - právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne vo výške 254, 88 €.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažovateľkinej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 2 Co 344/2009 z 10. júna 2010.

II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

9. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v postupe krajského súdu v odvolacom konaní, v ktorom napadnutým rozsudkom z 10. júna 2010 potvrdil „*vo veci samej*“ rozsudok okresného súdu z 10. novembra 2008. Sťažovateľka nie je spokojná s právnym záverom krajského súdu, ktorý jej žalobu „*zamietol z dôvodu § 680 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že predmet sporu neexistuje, pretože bol zničený a súčasne*

z dôvodu, že som sa nedomáhala neplatnosti výpovede z nájmu, ktorá mi bola doručená pred násilným vypratáním“.

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 204/2010), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 2 Co 344/2009 z 10. júna 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

12. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd v podstatnom uviedol:

„Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 3 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Žalovaná svoje odvolanie odôvodňuje odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ O. s. p., t. j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 (k odňatiu možnosti konať pred súdom), že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu veci je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. je vykladaný tak, že sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, pričom musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktorá nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo

opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

Nesprávnym právnym posúdením, veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. vtedy, ak zo skutočností dostatočne preukázaných vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolaací súd dospel k záveru, že z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno odvolanie žalobkyne považovať za dôvodne podané.

Podľa § 685 ods. 1 OZ nájom bytu vzniká nájomnou zmluvou, ktorou prenajímateľ prenecháva nájomcovi za nájomné byt do užívania, a to buď na dobu určitú, alebo bez určenia doby užívania; nájomná zmluva spravidla obsahuje aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Nájom bytu je chránený; ak nedôjde k dohode, možno ho vypovedať len z dôvodov ustanovených v zákone.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že základnou podmienkou toho, aby mohlo dôjsť k uzavretiu zmluvy o nájme bytu je existencia bytu.

Z § 118 ods. 2 OZ vyplýva, že predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť tiež byty. Pojmovým znakom bytu ako predmetu občianskoprávných vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 OZ je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria, na trvalé bývanie, dané právoplatným kolaudačným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia uvedeného rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občianskoprávných vzťahov ako byty.

Vzhľadom na to, že v danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, že je nájomkyňou bytu, ku ktorému nájom naďalej trvá a uloženia povinnosti umožniť jej užívanie bytu, základným predpokladom úspešnosti takéhoto žalobného návrhu bolo preukázanie, že v danom prípade žalobkyni vznikol nájom k bytu.

V konaní pred súdom prvého stupňa však žiadnym spôsobom nebolo preukázané, aby obytné priestory, ktoré žalobkyňa obývala, boli bytom. Nebolo súdu predložené žiadne právoplatné kolaudačné rozhodnutie stavebného úradu, z ktorého by vyplynulo, že obytný priestor, ktorý bol žalobkyni pridelený do nájmu je bytom.

Žalobkyňa počas celého konania pred súdom prvého stupňa sama uvádzala, že nehnuteľnosť v ktorej obývala obytné priestory je nehnuteľnosťou - slobodárňou, je teda zrejmé, že nehnuteľnosť nie je podľa samotného tvrdenia žalobkyne bytovým domom. Slobodáreň je potrebné chápať ako zariadenie, v ktorom sú obytné miestnosti určené na trvalé bývanie a nájom týchto obytných miestností je potrebné považovať za osobitný druh nájmu, ktorý popri nájme bytu slúži na uspokojovanie trvalých potrieb občana na bývanie. Ide o nájom obytných miestnosti v zariadeniach určených na trvalé bývanie, ktorý je upravený v § 717 a 718 OZ.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyňa nevznikol nájom k bytu, ako to konštatoval aj súd prvého stupňa, ktorý výslovne uzavrel, že nájomný vzťah uzavretý medzi žalobkyňou a prenajímateľom posúdil ako nájom obytnej miestnosti v zariadení určenom na trvalé bývanie, ktorými si slobodárne, podnikové ubytovne, penzióny a pod. Keďže, žalobkyňa nevznikol nájom k bytu podľa záveru odvolacieho súdu žalobkyňa sa nemôže úspešne domáhať určenia, že je nájomníčkou bytu a nájom k tomuto bytu naďalej trvá a že žalovaní sú povinní umožniť jej užívanie bytu, pretože jej žiaden nájom k bytu nevznikol, keďže obytné priestory ku ktorým jej vznikol nájomný vzťah nie sú bytom.

Vychádzajúc zo správneho záveru súdu prvého stupňa o tom, že nájomný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobkyňou a žalovanými, resp. ich právnymi predchodcami je nájomom obytných miestností v zariadeniach určených na trvalé bývanie, pričom otázku vzniku, zmeny a zániku tohto nájomného vzťahu je potrebné posudzovať podľa ustanovení o nájme bytu, pretože sú obsahom aj účelom im najbližšie (§ 853 OZ), prihliadajúc na ust. § 711 ods. 6 OZ, odvolací súd záver súdu prvého stupňa o tom, že zo strany právneho predchodcu žalovaného v 1 rade došlo k vypovedaniu nájomnej zmluvy, ktorej neplatnosť, žalobkyňa v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote nenapadla, preto sa tento nájomný vzťah skončil uplynutím 3-mesačnej výpovednej lehoty dňa 30. 9. 2003, považuje za vecne správny.

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v súvislosti s otázkou zániku nájomného vzťahu z dôvodu zániku prenajatej veci v zmysle § 680 ods. 1 OZ, pretože v konaní pred súdom prvého stupňa bolo jednoznačným spôsobom preukázané (znalecké dokazovanie, zápis zo šetrenia; stavebného úradu...), že pôvodné ubytovacie jednotky zanikli v dôsledku stavebných úprav.

Neobstojí tvrdenie žalobkyne uvádzané v odvolaní, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal dokazovanie zadovážením konkurzného spisu a ohliadkou interiéru budovy, pretože uvedené dôkazy nie sú spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť a to tvrdenie, že priestory, ktoré boli žalobkyni prenajaté sú bytom, pretože pre posúdenie, či prenajaté priestory splňajú podmienky bytu je rozhodujúce právoplatne kolaudačné rozhodnutie stavebného úradu a nie skutočnosť akým spôsobom predmetné priestory boli odpredávané. Ani samotná ohliadka interiéru budovy sama osebe nie je spôsobilá preukázať, že stavebnými úpravami je možné vrátiť nebytové priestory do pôvodného stavu, pretože otázka vrátenia do pôvodného stavu nie je rozhodujúcou pre posúdenie dôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku.

V danom prípade postup súdu prvého stupňa, ktorý pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne, ale za prítomnosti jej právnej zástupkyne, je potrebné považovať za správny a týmto postupom nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyni konať pred súdom, pretože z prednesu zástupkyne žalobkyne možno vyvodit' záver o tom, že žalobkyňa si neuplatnila právo byť prítomná na pojednávaní, pretože svojej klientke neoznámila termín pojednávania, keďže s ňou nie je v kontakte, resp. je s ňou v kontakte iba cez tretiu osobu, z čoho jednoznačným spôsobom vyplýva, že žalobkyňa nepožiadala súd o odročenie pojednávania so žiadosťou, že chce byť osobne prítomná na pojednávaní.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne, čiastočne aj z iných dôvodov. Preto rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania podľa § 220 O. s. p. majúc za to, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O. s. p. pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalovaným. Dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd videl predovšetkým v predmete sporu, prihliadajúc na skutočnosť, že k zániku predmetu nájmu došlo protiprávnym konaním právneho predchodcu žalovaných.

Tie isté dôvody považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania úspešným žalovaným, ktorí v odvolacom konaní boli úspešní, preto v zmysle § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. by mali právo na náhradu trov konania.“

13. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

15. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 344/2009 z 10. júna 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie

nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

16. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B K namietanému porušeniu čl. 21 ods. 1 ústavy

17. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva zaručeného čl. 21 ods. 1 ústavy („*Obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.*“) už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Akým postupom mal krajský súd porušiť toto právo, však právne relevantným spôsobom nekonkretizovala. Uviedla len, že „*Porušovateľ zhliadol, že moje násilné vystáhovanie z bytu bolo nezákonné... nezákonná bola aj prestavba bytu... Napriek tomu porušovateľ zhodnotil, že vec bola zničená a týmto skončil aj nájomný pomer ku nej.*“.

18. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 21 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp.

čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 21 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

19. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie a napadnutým rozhodnutím krajského súdu neexistuje príčinná súvislosť, nemohlo v nadväznosti na to dôjsť ani k porušeniu ďalšieho sťažovateľkou označeného základného práva, v danom prípade zaručeného čl. 21 ods. 1 ústavy.

III.

20. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011